

Gál Éva Emese

Tánc

szonettkoszorú

1.

Minden égitest egyre csak kereng,
űzi magát, és menekül magától.
Köríve külön világot határol,
övé az ölelkező űri csend.

És rója, rója, mindég egyedül.
Hiába napok, bolygók milliárdja,
amíg sorsa a körívébe zárja,
minden csillagot messze elkerül.

Ó, végeláthatatlan a magány!
Örvénylik galaxisok homlokán,
mint a hiányt újratereztő átok,

amelyből szabadulni nem lehet.
Csak hajtja önmagát a gépezet,
eszélösen pörgeti a világot.

2.

Eszelősen pörgeti a világot
a sok magányos, ragyogó robot,
fényeivel úgy lüktet dallamot,
hogy eget mintáz a zenekarához.

A múlt és jelen minden szólamára
újjrahangolja az akkordokat.
Sugárhúron peng, mint a gondolat
az idő is, amíg van folytatása.

Halál ellen gyúlnak a csillagok,
mintázni újra s újra holnapot,
úri sötétből menteni egy álmot,

amelyből élet lesz az ébredés.
Újzötés teremti a létezést!
Beleszédülnek az évmilliárdok.

3.

Beleszédülnek az évmilliárdok
a forgatagba, ami bennük él.
Színes időt kavar az úri szél,
sodorja ezt a világ-mennyországot,

amelynek nincs se kezdete, se vége,
kis létünk mégis benne araszol
utat, hazát, hogy leljen valahol egy
talpalatnyi kiteljesedésre.

De mi az, mondd, amit tehet az ember
pereskedve a bűvös végtelennel,
hiszen még föl se fogja, mit jelent?

Mi is kerengünk, körívünkbe zárva,
s próbáljuk, mint az Isten hasonmása,
teremteni e tánchoz a jelent.

4.

Teremteni e tánchoz a jelent
kálváriája minden létezésnek,
a pillanat elpusztul, ahogy éled,
de folytatódik általa a rend.

Az életünk is csak egy pillanat,
mire fölszítjuk magunkban a lángot,
már belénk hamvadtak a délutánok,
s az álomképből semmi sem maradt,

csak az önvád, hogy mi vagyunk a gyengék,
ha végigsöpör fölöttünk a nemlét
s kisiklik, teret veszít az idő,

bár az égboltot tovább patinázza
csillagok időn túli ragyogása.
Honnan van ez a végtelen erő?

5.

Honnan van ez a végtelen erő?
Mi tartja mozgásban ezt a világot?
Mit hömpölygetnek a galaxis-álmok,
és az álmokból mi lesz menthető?

A kétségen átlátni nem lehet.
A képzelet se meri észrevenni,
hol válik ki a mindenből a semmi,
ha megkísérte a tökéletest.

A parttalanság rácsai között
mi a múlandó, és mi az örök?
Kitakarja-e önmagát a látszat,

vagy Istennél is tökéletesebb?
Pörgeti a fény a kétségeket.
Nem pihen soha semmi, sose fárad.

6.

Nem pihen soha semmi, sose fárad.
Az űzetésben nincsen irgalom.
Áthajszolja magát a gondokon,
mintha létjogot így nyerne magának,

bizonygatva a konok kerengéssel,
hogy képes az űrt összetartani.
Ölelkeznek a fények karjai,
habár csillag csillagot sosem ér el.

Az utolérhetetlen végtelen
keresztülhasít minden életen,
hiszen a véggel oly szabadon játszhat,

ahogy labdába rúg a kisgyerek.
A bolygók rabságban keringenek.
Vajon van-e célja e bolyongásnak?

7.

Vajon van-e célja e bolyongásnak?
Irány, ami valahová vezet?
Fejleszti-e magát a gépezet,
vagy csak robotolnak benne a vágyak?

A dermesztő, határtalan sötétben
merre tartanak a galaxisok?
Nem kerenghetnek mindég ugyanott,
hiszen nem rögzít semmit ez az éden,

Csak delejesen mindent összeláncol,
hogy ki ne szökhessen e mennyvilágból,
de bent az űr az űrrel összenő,

és örök Istenünkön túlra terjed.
A semmi útja bárhová vezethet.
A mindenséggel mi teremthető?

8.

A mindenséggel mi teremthető?
Aligha célja a céltalan élet.
Marad-e értelme a létezésnek,
ha elhantol a világtemető?

A puszta létezés lenne a cél?
Megmaradni, míg szél nem hull az éden
ebben a hajszolt, néma űzetésben,
ami önmagán túlra sosem ér?

Vagy van, ami előttünk láthatatlan
más dimenziókat rejtő magasban
egy világ, melybe egünk belevész?

Ahol csillagaink parányi részek,
és alig érintik a messzeséget?
Fölni az emberi ész kevés.

9.

Fölni az emberi ész kevés
a csodát, ami végtelenbe szárnyal.
Miért van, és hová sodor magával?
Lesz-e a kétségekből ébredés,

mindenen átragyogó értelem,
ami a bezárt köröket kitárja
egy dimenziók fölötti világra?
Hogyan teljes a világegyetem?

Hány bolyongó világból állhat össze,
ha végtelen van közte, és körötte,
minden irány egymással szembenéz,

nincs mély és magas, nincs előre-hátra,
csak tér-idő folytonos változása.
Nincs mindenség, ha semmi sem egész.

10.

Nincs mindenség, mert semmi sem egész,
és teljességet soha el nem érhet.
Pörgetik, űzik, hajszojják a részek,
s nagy távlatokban csak parányi rész

világunk, ez a hatalmas Világ.
Bár millió csodát művel az égen,
olyan kicsi a végtelen kezében,
hogy csak belülről látja önmagát,

és egyre más vidéket lát belül.
Ami ma izzik, holnapra kihűl,
s mire széthull a fekete szelekben,

helyére új csillag vet fényeket.
A világ tökéletes nem lehet,
ha mindörökre befejezhetetlen.

11.

Ha mindörökre befejezhetetlen
a világ, akkor mulandó a cél.
Maga mögött hagyja, amit elér,
és amit nyerne, el is veszti menten,

mintha állandó lenne a kísérlet,
hogy felülemelkedjen önmagán.
Minden hulló perccel nő a hiány,
tágítja a céltalan messzeséget.

A többletet, ha van, hiánya méri,
mintha a semmit kellene fölérni,
a semmi tökéletes, és szabad,

megbékülnek benne az ellentétek,
vége teremtésnek, és üzetésnek.
Olyan a világ, mint a gondolat.

12.

Olyan a világ, mint a gondolat:
a bolyongása megállíthatatlan.
Minden körívvel, minden pillanatban
magához láncolja a titkokat,

és hurcolja megfejthetetlenül.
Maga körül örvénylik minden álom
a megfeneklett Óperenciákon,
a rabul ejtett titok egyre gyűl,

és lappangva bolyong vele a kérdés,
behálózza az arctalan kísértést:
mikor lesz végre a válasz szabad?

Mikor jön el a titkok lázadása?
Mikor talál a gondolat hazára?
Egyre tovább pörgetik a szavak.

13.

S egyre tovább pörgetik a szavak,
mintha valahol várna rá az Isten,
de Istennek helye, iránya sincsen,
ha mindég elérhetetlen marad.

Hiába játssza a tökéletest,
a közelségét is hiába érzed,
csak növeli benned a messzeséget,
amikor megérinti szellemed.

Lelkeddel bolyong az egész világ,
soha nem éri utol önmagát,
nincs moccanatlan pont a végtelenben,

amihez lehet viszonyítani.
Egyre űzi, hajszolja valami,
amíg vonzza a boldog ismeretlen.

14.

Amíg vonzza a boldog ismeretlen,
addig marad a világ eleven.
Nem roskad magába a végtelen!
A véglet soha nem érheti tetten,

hiszen áthatja azt is, ami nincsen,
a semmiben is mind tovább vezet,
csak liheg nyomában a képzelet
szárnyaszegetten, földnehéz bilincsben,

és megérteni talán sose fogja:
az egész világ a végtelen foglya.
A bűvös tér és időrengeteg

lakóinak kegyetlen szabadsága,
hogy üldözi a teljesség hiánya.
Minden égitest egyre csak kereng.

15.

Minden égitest egyre csak kereng,
eszélösen pörgeti a világot.
Beleszédülnek az évmilliárdok
teremteni e tánchoz a jelent.

Honnan van ez a végtelen erő?
Soha nem pihen semmi, sose fárad.
Vajon van-e célja e bolyongásnak?
A mindenséggel mi teremthető?

Földrni az emberi ész kevés:
nincs mindenség, mert semmi sem egész,
ha mindörökre befejezhetetlen.

Olyan a világ, mint a gondolat:
egyre tovább pörgetik a szavak,
amíg vonzza a boldog ismeretlen.